

ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΚΤΙΚΗ

ΒΙΒΛΙΟ 2

13η ΧΙΛΙΑΔΑ

Περισσότερα
από 25 εκατομμύρια
αντίτυπα παγκοσμίως

Κυκλοφορεί
σε 44 χώρες

Κινηματογραφική
ταινία

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αρτέμις Φάουλ: Περιπέτεια στην Αρκτική**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Artemis Fowl. The Arctic incident

Από τις Εκδόσεις Puffin, Λονδίνο, 2002

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Eoin Colfer

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Μπουκάλα

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Tony Fleetwood

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Petur Antonsson

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ραλλού Ρουχωτά

© Eoin Colfer, 2002

© Εικονογράφησης: Tony Fleetwood

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2002

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2002

Πέμπτη ανατύπωση: Μάιος 2019, 13η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-274-661-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2786-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ

ΑΡΤΕΜΗΣ
ΦΑΟΥΛ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΚΤΙΚΗ

ΒΙΒΛΙΟ 2

Μετάφραση – Πρόλογος:
Καίτη Οικονόμου

ΠΕΜΠΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Αρτέμης Φάουλ – Τα χίλια πρόσωπα, 2001,*
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Αρτέμης Φάουλ – Ο κώδικας της αιωνιότητας, 2003,*
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Οι σούπερ καταδιώκτες, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου*
- Αρτέμης Φάουλ – Η παγίδα, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου*
- Αρτέμης Φάουλ – Η χαμένη αποικία, 2007,*
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Αρτέμης Φάουλ, ένα μυθιστόρημα σε κόμικς, 2009,*
μτφρ. Ευδοξία Μπινοπούλου
- Αρτέμης Φάουλ – Το παράδοξο, 2010, μτφρ. Καίτη Οικονόμου*

Για την Μπέτι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αρτέμης Φάουλ: Ψυχολογικό πορτρέτο	11
Πρόλογος	15
Οικογενειακοί δεσμοί	21
Η διάσωση του Τσιξ.....	29
Στα έγκατα της Γης	61
Ο Φάουλ είναι «καθαρός».....	87
Η κόρη του μπαμπά.....	100
Στιγμαία φωτογραφία.....	108
Ενώνοντας τις τελείες.....	137
Στη Ρωσία με αγάπη.....	153
Πουθενά δεν υπάρχει ασφάλεια	187
Σάλος και ταραχή	214
Πολλή φασαρία για τον Μαλτς.....	238
Η επιστροφή.....	273
Μέσα στο ρήγμα.....	291
Η ημέρα του πατέρα.....	335
Ένας επίλογος ή δύο	353

Αρτέμης Φάουλ: Ψυχολογικό πορτρέτο

Απόσπασμα από Τα χρόνια της εφηβείας

Σε ηλικία δεκατριών ετών ο Αρτέμης Φάουλ είχε δώσει τέτοια δείγματα μεγαλοφυΐας, που όμοιά της η ανθρωπότητα είχε να δει από την εποχή του Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ. Νίκησε τον Ευρωπαϊό πρωταθλητή σκακιού Ιβάν Κασόγκι σε τουρνουά μέσω του διαδικτύου, κατοχύρωσε την ευρεσιτεχνία τουλάχιστον είκοσι εφτά εφευρέσεων και κέρδισε τον αρχιτεκτονικό διαγωνισμό για την καινούργια Όπερα του Δουβλίνου. Είχε φτιάξει επίσης ένα ηλεκτρονικό πρόγραμμα μέσω του οποίου μετέφερε εκατομμύρια δολάρια από ελβετικούς τραπεζικούς λογαριασμούς στον δικό του, πλαστογράφησε πάνω από μια ντουζίνα πίνακες ιμπρεσιονιστών ζωγράφων και εξαπάτησε τη φυλή των ξωτικών κλέβοντας μια σεβαστή ποσότητα από το χρυσάφι της.

Το ερώτημα είναι, γιατί; Τι ώθησε τον Αρτέμη να στραφεί στην παρανομία; Η απάντηση βρίσκεται στον πατέρα του.

Ο Αρτέμης Φάουλ ο Πρεσβύτερος ήταν επικεφαλής μιας παράνομης αυτοκρατορίας, η οποία εκτεινόταν από τις αποβάθρες του Δουβλίνου έως τις κακόφημες συνοικίες του Τόκιο, αλλά φιλοδοξούσε να αναδειχτεί σε νομοταγή επιχειρηματία. Αγόρασε ένα φορτηγό πλοίο, φόρτωσε διακόσιες πενήντα χιλιάδες αεριούχα αναφυκτικά κι έβαλε πλώρη για το Μουρμάνσκ της Βόρειας Ρωσίας, όπου είχε κλείσει μια εμπορική συμφωνία που θα του απέφερε τεράστια κέρδη τις επόμενες δεκαετίες.

Δυστυχώς γι' αυτόν, η ρωσική μαφία δεν είχε καμιά διάθεση να παραχωρήσει τμήμα της αγοράς της σε έναν Ιρλανδό μεγαλοεπιχειρηματία και βύθισε το Φάουλ Στार στον Κόλπο Κόλα. Ο Αρτέμης Α' κηρύχτηκε αγνοούμενος κι όλοι τον θεωρούσαν νεκρό.

Έτσι, ο Αρτέμης ο Νεότερος βρέθηκε επικεφαλής μιας αυτοκρατορίας με περιορισμένα κεφάλαια. Προκειμένου να αποκαταστήσει τον οικογενειακό πλούτο, επιδόθηκε σε παράνομες επιχειρήσεις που του απέφεραν, μέσα σε δύο μόλις χρόνια, πάνω από δεκαπέντε εκατομμύρια λίρες.

Το μεγαλύτερο μέρος αυτής της τεράστιας περιουσίας το ξόδεψε για τη χρηματοδότηση σωστικών επιχειρήσεων στη Ρωσία. Ο Αρτέμης αρνούσαν να πιστέψει ότι ο πατέρας του ήταν νεκρός, μολονότι αυτό, κάθε μέρα που περνούσε, φάνταζε όλο και πιο πιθανό.

Ο Αρτέμης απέφυγε τους συνομηλικούς του και

απεχθανόταν το οικοτροφείο όπου φοιτούσε. Προτιμούσε να ασχολείται με τον σχεδιασμό των παράνομων επιχειρήσεών του.

Έτσι, η ανταρσία των τελωνίων, παρόλο που η ανάμειξή του σ' αυτήν υπήρξε μια τραυματική γι' αυτόν εμπειρία, τρομακτική και επικίνδυνη, ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να του συμβεί. Αν μη τι άλλο, βγήκε λίγο στο ύπαιθρο και γνώρισε καινούργιους ανθρώπους.

Το δυστύχημα ήταν ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς προσπαθούσαν να τον σκοτώσουν.

Την αξιολόγηση συνέταξε ο δόκτωρ Τζ. Αργκόν, ψυχολόγος, για τα αρχεία της Ακαδημίας της ΑΥΠ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΜΟΥΡΜΑΝΣΚ, ΒΟΡΕΙΑ ΡΩΣΙΑ, ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΡΩΣΟΙ είχαν ανάψει φωτιά μέσα σ' ένα βαρέλι, σε μια μάταιη προσπάθεια να προστατευτούν από το πολικό ψύχος. Ο Κόλπος Κόλα, και ειδικά το Μουρμάνσκ, ήταν το τελευταίο μέρος όπου θα 'θελε να βρεθεί κανείς μετά τα τέλη Σεπτεμβρίου. Εκεί φορούσαν κασκόλ ακόμα και οι πολικές αρκούδες. Ήταν το πιο κρύο μέρος κόσμου, με εξαίρεση ίσως το Νορίλσκ*. Οι δύο άντρες ήταν μέλη της ρωσικής μαφίας και είχαν συνηθίσει να περνούν τα περισσότερα βράδια τους μέσα σε κλεμμένες BMW. Ο ψηλότερος, ο Μιχαήλ Βασίκιν, κοίταξε το ψεύτικο Ρόλεξ ανασηκώνοντας το μανίκι του γούνινου πανωφοριού του.

* Πόλη της Ανατολικής Σιβηρίας, η δεύτερη σε πληθυσμό (μετά το Μουρμάνσκ) που βρίσκεται βόρεια του Αρκτικού Κύκλου. (Σ.τ.Μ.)

«Αυτό το πράμα θα παγώσει», είπε κοιτάζοντας το καντράν. «Μου λες τι θα κάνω τότε;»

«Σταμάτα την γκρίνια», είπε ο άλλος που τον λέγανε Καμάρ. «Εσύ φταις που ξεπαγιάζουμε απ' το κρύο».

«Ορίστε;» έκανε ο Βασίκιν.

«Η διαταγή ήταν απλή: Βυθίστε το *Φάουλ Σταρ*. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να ανατινάξεις τα αμπάρια. Και να πω ότι ήταν κάνα μικρό πλοίο και δεν έδινε στόχο; Αν χτυπούσες τ' αμπάρια, θα βούλιαζε ώσπου να πεις κύμινο. Αλλά εσύ ο βλάκας πήγες και το χτύπησες στην πρύμνη. Ούτε είχες δεύτερο πύραυλο να την τελειώσεις τη δουλειά. Κι έτσι, τώρα είμαστε υποχρεωμένοι να ψάχνουμε για επιζώντες».

«Βούλιαξε... δε βούλιαξε;»

Ο Καμάρ ανασήκωσε τους ώμους.

«Και λοιπόν; Βούλιαξε σιγά σιγά, και οι επιβάτες είχαν όλον τον καιρό να πιαστούν από κάνα σωσίβιο ή κάνα ξύλο. Βασίκιν, ο άριστος σκοπευτής! Η γιαγιά μου θα σημάδευε καλύτερα».

Ευτυχώς, πάνω στην ώρα ήρθε ο Λιούμπκιν, ο άνθρωπος της μαφίας στο λιμάνι, οπότε διακόπηκε η συζήτηση πριν πιαστούν στα χέρια.

«Πώς πάν' τα κέφια;» ρώτησε ο γιγαντόσωμος Γιακούτος*.

* Οι Γιακούτοι είναι λαός της Βορειοανατολικής Σιβηρίας. Η Γιακουτία είναι αυτόνομη δημοκρατία της Ρωσίας. (Σ.τ.Μ.)

Ο Βασίικιν έφτυσε στον τοίχο της αποβάθρας.

«Εσύ τι λες; Βρήκατε τίποτε;»

«Ψόφια ψάρια και σπασμένα κιβώτια», είπε ο Γιακούτος προσφέροντας στους δύο μπράβους από ένα αχνιστό φλιτζάνι. «Τίποτε ζωντανό. Έχουν περάσει οχτώ ώρες. Έβαλα τους ανθρώπους μου να ψάξουν ως το Πράσινο Ακρωτήριο».

Ο Καμάρ ήπια μια μεγάλη γουλιά, αναγούλιασε κι άρχισε να φτύνει.

«Τι 'χε μέσα; Κατράμι;»

Ο Λιούμπκιν έβαλε τα γέλια. «Από το Φάουλ Σταρ. Ξεβράστηκαν χιλιάδες κιβώτια. Απόψε ο Κόλλπος Κόλα είναι όνομα και πράμα».*

«Σε προειδοποιώ», είπε ο Βασίικιν καθώς άδειαζε το φλιτζάνι του στο χιόνι. «Ο καιρός αυτός με πειράζει πολύ στα νεύρα. Κόψε λοιπόν τα κακόγουστα χωρατά. Μου φτάνει που είμαι υποχρεωμένος ν' ακούω τον Καμάρ».

«Δε θα μ' ανεχτείς για πολύ», μουρμούρισε ο σύντροφός του. «Σε λίγο θα σταματήσουμε τις έρευνες. Αποκλείεται να υπάρχουν επιζώντες μετά από οχτώ ώρες μες στα παγωμένα νερά».

Ο Βασίικιν άπλωσε το άδειο φλιτζάνι του.

«Δεν έχεις τίποτε πιο δυνατό; Λίγη βότκα ν' αντέξουμε το κρύο; Εσένα σου βρίσκεται πάντα ένα φλασκί».

* Κόλα (cola) λέγονται στα αγγλικά τα αεριούχα αναψυκτικά. (Σ.τ.Μ.)

Ο Λιούμπκιν έκανε να βάλει το χέρι στην τσέπη του, αλλά η κίνησή του έμεινε μετέωρη. Είχε αρχίσει να χτυπάει το γουόκι τόκι που είχε ζωσμένο στη μέση. Συγκεκριμένα, εξέπεμψε τρία μπιπ.

«Τρία χτυπήματα. Είναι το σήμα».

«Ποιο σήμα;»

Ο Λιούμπκιν απομακρύνθηκε βιαστικά φωνάζοντας πάνω από τον ώμο του.

«Τρία χτυπήματα σημαίνουν πως η ομάδα Κ9 βρήκε κάποιον».

Ο επιζών δεν ήταν Ρώσος. Αυτό θα φαινόταν από τα ρούχα του. Όλα, από το σινιέ κοστούμι ως το δερμάτινο πανωφόρι, ήταν αγορασμένα στη Δυτική Ευρώπη, ή ίσως στην Αμερική. Ήταν κομψά και αρίστης ποιότητας.

Αν και τα ρούχα του βρίσκονταν σε σχετικά καλή κατάσταση, δε θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς το ίδιο και για το σώμα του. Τα πόδια του, γυμνά, και τα χέρια του υπέφεραν από κρυοπαγήματα. Το ένα πόδι κρεμόταν από το γόνατο και κάτω ενώ το πρόσωπό του ήταν μια φριχτή μάσκα από τα εγκαύματα.

Η ομάδα διάσωσης τον είχε μεταφέρει μ' ένα αυτοσχέδιο μουσαμαδένιο φορείο από μια χαράδρα του παγετώνα στα νότια του λιμανιού. Μαζεύτηκαν όλοι γύρω από το εύρημά τους χτυπώντας τα ξυλιασμένα τους πόδια στο έδαφος. Ο Βασίκιν άνοιξε δρόμο ανάμεσά τους

και γονάτισε για να εξετάσει από κοντά τον ναυαγό.

«Το πόδι θα το χάσει σίγουρα», παρατήρησε· «και κάνα δυο δάχτυλα. Και το πρόσωπό του είναι σε άσχημη κατάσταση».

«Ευχαριστούμε, γιατρέ», σχολίασε ξερά ο Καμάρ. «Έχει καμιά ταυτότητα πάνω του;»

Ο Βασίικιν τον έβραζε με την επιδεξιότητα του επαγγελματία κλέφτη. Για πορτοφόλι και ρολόι.

«Τίποτε... Παράξενο. Ένας πλούσιος σαν κι αυτόν έπρεπε να 'χει πάνω του κάποια προσωπικά αντικείμενα, έτσι δεν είναι;»

Ο Καμάρ έγνεψε καταφατικά.

«Σίγουρα».

Στράφηκε στους άντρες γύρω του.

«Έχετε δέκα δευτερόλεπτα, γιατί αλλιώς θα σας φάει το μαύρο φίδι. Κρατήστε τα μετρητά κι επιστρέψτε τα υπόλοιπα».

Οι ναύτες το σκέφτηκαν. Ο Καμάρ δεν ήταν σωμάτωνης, αλλά ήταν μέλος της μαφίας· ανήκε στο ρωσικό συνδικάτο του οργανωμένου εγκλήματος.

Ένα δερμάτινο πορτοφόλι πέρασε από χέρι σε χέρι και προσγειώθηκε στον μουσαμά. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα έπεσε δίπλα του ένα ρολόι Καρτιέ – χρυσό, με μπριγιάν. Άξιζε όσα κέρδιζε σε μια πενταετία ο μέσος Ρώσος.

«Σοφή απόφαση», μουρμούρισε ο Καμάρ μαζεύοντας τους θησαυρούς.

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Βασίκιν. «Τον κρατάμε;»

Ο Καμάρ τράβηξε μια πλατινένια βίζα από το δερμάτινο πορτοφόλι και διάβασε το όνομα.

«Τον κρατάμε δε θα πει τίποτε», απάντησε βγάζοντας το κινητό του. «Σκελάστε τον με κουβέρτες. Με την ατυχία που μας δέρνει, θ' αρπάξει καμιά πνευμονία. Και, πιστεψέ με, δε θέλουμε να πάθει τίποτε αυτός ο άνθρωπος. Είναι το εισιτήριό μας για την επιτυχία».

Ο Καμάρ φαινόταν ενθουσιασμένος, κάτι τελείως ασυνήθιστο για τον χαρακτήρα του.

Ο Βασίκιν σηκώθηκε όρθιος.

«Σε ποιον τηλεφωνείς; Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος;»

Ο Καμάρ επέλεξε έναν αριθμό από τη μνήμη του κινητού του.

«Σε ποιον λες να τηλεφωνώ; Στον Μπρίτβα».

Ο Βασίκιν χλώμιασε. Ήταν επικίνδυνο να τηλεφωνείς στο μεγάλο αφεντικό. Ως γνωστόν, ο Μπρίτβα σκότωνε οποιονδήποτε άγγελο κακών ειδήσεων.

«Είναι καλά τα νέα, εντάξει; Τηλεφωνείς για να του πεις καλά νέα;»

Ο Καμάρ έδειξε τη βίζα στον συνεργάτη του.

«Να, διάβασε».

Ο Βασίκιν κοίταξε κάμποση ώρα την κάρτα.

«Δεν ξέρω αγγλικά. Τι λέει; Τι όνομα γράφει;»

Ο Καμάρ του είπε.

Ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο του Μιχαήλ.

«Τηλεφώνησέ του», είπε.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΙ ΔΕΣΜΟΙ

Ο ΧΑΜΟΣ του συζύγου της άσκησε καταλυτική επίδραση στην Αντζελίν Φάουλ. Κλείστηκε στην κάμαρά της κι αρνήθηκε να ξαναβγει. Κατέφυγε στις αναμνήσεις της, προτιμώντας να αναπολεί το παρελθόν παρά να ζει το παρόν. Ήταν αμφίβολο αν θα ξανάβρισκε τον εαυτό της εάν ο γιος της, ο Αρτέμης Β', δεν έκλεινε μια συμφωνία με τη νύμφη Χόλι Σορτ: Να ξαναβρεί η μητέρα του τα λογικά της με αντάλλαγμα το μισό χρυσάφι που εκείνος είχε κλέψει από τη Φυλή των Ξωτικών. Όταν η Αντζελίν Φάουλ είχε συνέλθει πλήρως, ο Αρτέμης ο Νεότερος εστίασε τις προσπάθειές του στον εντοπισμό του πατέρα του, επενδύοντας τεράστια ποσά της οικογενειακής περιουσίας σε αποστολές στη Ρωσία, συλλογή πληροφοριών και εταιρείες ερευνών του διαδικτύου.

Ο νεαρός Αρτέμης είχε κληρονομήσει εις διπλούν την πανουργία των Φάουλ. Ωστόσο, όταν έγινε καλά

η μητέρα του, μια πανέμορφη και ηθική γυναίκα, ήταν πολύ δύσκολο γι' αυτόν να εφαρμόσει τα ιδιοφυή σχέδιά του, τα οποία ήταν απολύτως απαραίτητα για να χρηματοδοτηθούν οι έρευνες για τον πατέρα του.

Η Αντζελίν, που ανησυχούσε με την έμμονη ιδέα του γιου της και φοβόταν για τις επιπτώσεις των δύο τελευταίων χρόνων στον ψυχισμό του, ζήτησε από τον ψυχοθεραπευτή του σχολείου να παρακολουθεί τον γιο της. Ήταν να τον λυπάσαι τον καημένο – τον ψυχοθεραπευτή εννοώ...

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟ ΑΡΡΕΝΩΝ ΣΕΝΤ ΜΠΑΡΤΛΕΜΠΙ, ΚΟΜΗΤΕΙΑ ΓΟΥΙΚΛΟΟΥ, ΙΡΛΑΝΔΙΑ, ΣΗΜΕΡΑ

Ο δόκτωρ Πο έγειρε αναπαυτικά στην πολυθρόνα του κι έριξε μια ματιά στο χαρτί που είχε μπροστά του.

«Και τώρα, κύριε Φάουλ, ας μιλήσουμε».

Ο Αρτέμης πήρε μια βαθιά ανάσα κι έσπρωξε τα σκούρα μαλλιά από το μεγάλο χλωμό μέτωπό του. Πότε θα καταλάβαιναν πως ήταν αδύνατον να αναλυθεί ένα μυαλό σαν το δικό του; Εκείνος είχε διαβάσει περισσότερα εγχειρίδια ψυχολογίας από τον ψυχολόγο. Είχε δημοσιεύσει μάλιστα κι ένα άρθρο στην *Εφημερίδα των Ψυχολόγων* με το ψευδώνυμο δόκτωρ Φ. Ρόι Ντιν Σλίπε.

«Ευχαρίστως, γιατρέ μου. Ας μιλήσουμε για την καρέκλα σας. Βικτοριανή;»

Ο Πο χάρειψε τρυφερά τη δερμάτινη ταπετσαρία.

«Ναι, σωστά. Οικογενειακό κειμήλιο. Την αγόρασε ο παππούς μου σε μια δημοπρασία του Σόθμπις. Κάποτε βρισκόταν στα ανάκτορα. Ήταν η αγαπημένη της Βασίλισσας».

Στα χείλη του Αρτέμη εμφανίστηκε ένα αχνό μειδίαμα.

«Ελάτε τώρα, γιατρέ. Στα ανάκτορα δεν υπάρχουν αντίγραφα».

Τα δάχτυλα του Πο έσφιξαν το φθαρμένο δέρμα.

«Αντίγραφο; Να είσαι σίγουρος, Αρτέμη, πως η καρτέκλα είναι αυθεντική».

Ο Αρτέμης έσκυψε για να την περιεργαστεί καλύτερα.

«Παραδέχομαι πως η δουλειά έγινε έξυπνα. Κοιτάξτε εδώ όμως». Το βλέμμα του Πο ακολούθησε το δάχτυλο του παιδιού. «Βλέπετε αυτά τα καρφάκια; Στο κεφάλι τους έχουν ένα σχέδιο με σταυρωτές γραμμές. Είναι βιομηχανικής παραγωγής. Δεν κατασκευάστηκαν πριν από το 1920. Τον παππού σας τον εξαπάτησαν, αλλά τι σημασία έχει; Δε χάλασε ο κόσμος για μια καρτέκλα. Αρκεί να κάνει τη δουλειά της, έτσι δεν είναι, γιατρέ μου;»

Ο Πο έκανε πως σημειώνει κάτι για να κρύψει τον εκνευρισμό του.

«Πολύ έξυπνο, Αρτέμη... το λέει άλλωστε και ο φάκελός σου. Σου αρέσει το παιχνίδι της γάτας με το ποντίκι. Τώρα μπορούμε να μιλήσουμε για σένα;»

Ο Αρτέμης Β' έγειρε και ίσιωσε την τσάκιση του παντελονιού του.

«Υπάρχει ένα πρόβλημα, γιατρέ».

«Αλήθεια; Τι πρόβλημα;»

«Το πρόβλημα είναι πως ξέρω τις σωστές απαντήσεις σε όλες τις ερωτήσεις που θα μου υποβάλετε».

Ο δόκτωρ Πο έγγραψε ένα κατεβατό στο σημειωματάριό του.

«Πράγματι έχουμε ένα πρόβλημα, Αρτέμη, αλλά δεν είναι αυτό», είπε στο τέλος.

Ο Αρτέμης σχεδόν χαμογέλασε. Ο γιατρός, το δίχως άλλο, θα του σέρβιρε άλλη μια προβλέψιμη θεωρία. Από ποια διαταραχή θα έπασχε σήμερα άραγε; Πολλαπλή προσωπικότητα... ή μήπως θα τον έβγαζε παθολογικό ψεύτη;

«Το πρόβλημα είναι ότι δεν εκτιμάς κανέναν αρκετά, ώστε να του φερθείς ως ίσος προς ίσο».

Ο Αρτέμης αιφνιδιάστηκε από την παρατήρηση. Τούτος ο γιατρός ήταν πιο έξυπνος από τους άλλους.

«Κάνετε λάθος. Είναι πολλοί αυτοί για τους οποίους τρέφω τη μεγαλύτερη εκτίμηση».

«Αλήθεια;» είπε ο Πο χωρίς να σηκώσει το βλέμμα από το σημειωματάριό του. «Για παράδειγμα;»

Ο Αρτέμης σκέφτηκε για λίγο.

«Ο Αϊνστάιν... Οι περισσότερες θεωρίες του είναι σωστές. Και ο Αρχιμήδης, ο Έλληνας μαθηματικός».

«Κάποιον που να τον γνωρίζεις προσωπικά;»

Ο Αρτέμης έστυψε το μυαλό του, μα δεν μπόρεσε να σκεφτεί κανέναν.

«Τι, δεν υπάρχει κανένα παράδειγμα;» ρώτησε ο δόκτωρ Πο.

Ο Αρτέμης ανασήκωσε τους ώμους.

«Γιατί δε μου λέτε εσείς, γιατρέ, που τα ξέρετε όλα;»

Ο Πο άνοιξε τον φορητό υπολογιστή του.

«Εκπληκτικό! Κάθε φορά που το διαβάζω...»

«Το βιογραφικό μου;»

«Ναι. Εξηγούνται πολλά».

«Όπως;» ρώτησε ο Αρτέμης που του κινήθηκε άθελά του το ενδιαφέρον.

Ο δόκτωρ Πο σταμάτησε σε μια σελίδα.

«Πρώτα πρώτα ο συνεργάτης σου ο Μπάτλερ – σωματοφύλακας, αν δεν κάνω λάθος. Αταιρίαστος σύντροφος για ένα αγόρι σαν εσένα που επηρεάζεται εύκολα. Κι ύστερα η μητέρα σου – εξαιρετική κυρία το δίχως άλλο, χωρίς όμως κανέναν έλεγχο στη συμπεριφορά σου. Και τέλος, ο πατέρας σου. Απ' ό,τι βλέπω εδώ, δεν υπήρξε σωστό πρότυπο για σένα ακόμα κι όταν ήταν ζωντανός».

Τούτο το τελευταίο σχόλιο έτσουξε τον Αρτέμη, αλλά δε σκόπευε ν' αφήσει τον γιατρό να καταλάβει πόσο.

«Στον φάκελό σας, γιατρέ μου, υπάρχει κάποιος λάθος», είπε. «Ο πατέρας μου είναι ζωντανός. Αγνωσμένος ναι, αλλά ζωντανός».

Ο Πο κοίταξε τη σελίδα.

«Αλήθεια; Είχα την εντύπωση ότι αγνοείται δύο χρόνια. Κι ότι το δικαστήριο τον κήρυξε επισήμως νεκρό».

Η φωνή του Αρτέμη ήταν εντελώς ανέκφραστη, μολονότι η καρδιά του πήγαινε να σπάσει.

«Δε μ' ενδιαφέρει τι λένε τα δικαστήρια και ο Ερυθρός Σταυρός. Είναι ζωντανός. Και θα τον βρω».

Ο Πο κράτησε άλλη μια σημείωση.

«Ας υποθέσουμε ότι ο πατέρας σου επιστρέφει. Τι θα κάνεις;» ρώτησε. «Θ' ακολουθήσεις τα βήματά του; Θα γίνεις κακοποιός σαν εκείνον... ή μήπως είσαι ήδη;»

«Ο πατέρας μου δεν είναι κακοποιός», αντέτεινε κοφτά ο Αρτέμης. «Είχε μεταφέρει όλα τα κεφάλαιά μας σε νόμιμες επιχειρήσεις. Η επιχείρηση στο Μουρμάνσκ ήταν καθ' όλα νόμιμη».

«Αποφεύγεις την ερώτησή μου, Αρτέμη», είπε ο Πο.

Μα ο Αρτέμης είχε βαρεθεί τις ερωτήσεις. Ώρα για παιχνίδι.

«Γιατί το λέτε αυτό, γιατρέ;» έκανε ταραγμένος. «Είναι πολύ ευαίσθητο το θέμα. Ποιος σας λέει ότι δεν πάσχω από κατάθλιψη;»

«Ώστε αυτό είναι λοιπόν;» τον ρώτησε ο Πο, με την ελπίδα πως η συζήτηση θα οδηγούσε επιτέλους κάπου.

«Αυτό συμβαίνει;»

Ο Αρτέμης έκρυσε το πρόσωπο στις χούφτες του.

«Πρόκειται για τη μητέρα μου, γιατρέ».

«Τη μητέρα σου;» τον παρακίνησε ο Πο, προσπαθώντας να κρύψει την έξαψή του. Ο Αρτέμης είχε ξαπο-

στεύει μισή ντουζίνα ψυχοθεραπευτές εκείνη τη χρονιά, και η αλήθεια ήταν ότι ο Πο σκεφτόταν σοβαρά να τα παρατήσει. Τώρα όμως...

«Η μητέρα μου... με...»

Ο Πο τοιτώθηκε στην ψευτοβικτοριανή καρέκλα του.

«Η μητέρα σου, ναι;»

«Με αναγκάζει να υποβληθώ σ' αυτή τη γελοία θεραπεία, τη στιγμή που όλοι οι ψυχοθεραπευτές του σχολείου, παρ' όλα τα διπλώματά τους, δεν είναι τίποτε άλλο από άσχετοι με καλές προθέσεις».

Ο Πο αναστέναξε.

«Πολύ καλά, Αρτέμη, κάνε ό,τι νομίζεις. Μα δε θα βρεις γαλήνη αν συνεχίσεις να εθελοτυφλείς και να μην αντιμετωπίζεις τα προβλήματά σου».

Ο ήχος του κινητού έσωσε τον Αρτέμη από άλλες αναλύσεις. Ήταν απόρρητη η γραμμή και μόνο ένας άνθρωπος είχε τον αριθμό. Το αγόρι έβγαλε το τηλέφωνο από την τσέπη του και το άνοιξε.

«Ναι;»

«Αρτέμη... εγώ είμαι», είπε η φωνή του Μπάτλερ.

«Εννοείται. Με διέκοψες από κάτι».

«Έχουμε ένα μήνυμα».

«Από πού;»

«Δεν ξέρω ακριβώς, αλλά αφορά το Φάουλ Σταρ».

Ένα ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά του Αρτέμη.

«Πού είσαι;» ρώτησε.

«Στην κεντρική πύλη».

«Μπράβο! Έρχομαι».

Ο δόκτωρ Πο σκούπισε τα γυαλιά του.

«Δεν έχουμε τελειώσει για σήμερα, νεαρέ μου. Έχουμε σημειώσει κάποια πρόοδο, κι ας μη θέλεις να το παραδεχτείς. Αν φύγεις τώρα, θ' αναγκαστώ να ενημερώσω τον κοσμήτορα».

Ο Αρτέμης αγνόησε την προειδοποίηση. Βρισκόταν ήδη αλλού. Μία ηλεκτρική εκκένωση διαπερνούσε το κορμί του. Είχε πιάσει την άκρη κάποιου νήματος. Το ένωθε.

Ο πατέρας του Αρτέμη είναι εξαφανισμένος εδώ και δύο χρόνια. Πού βρίσκεται; Στον Αρκτικό Κύκλο, όπου τον κρατάει αιχμάλωτο η ρωσική μαφία. Τώρα ο Αρτέμης πρέπει να επιχειρήσει μια ριψοκίνδυνη αποστολή διάσωσης.

Αλλά δεν είναι αυτό το μοναδικό του πρόβλημα. Από τότε που απήγαγε την αστυνόμο Χόλι Σορτ, μία από τις πάνοπλες νεράιδες που ζουν στα έγκατα της γης, έχει γίνει ο βασικός ύποπτος για κάθε κακόβουλη ανθρωπινή ενέργεια. Η Χόλι τον έχει κατηγορήσει ότι εφοδιάζει παράνομα συμμορίες τελωνίων με αλκαλικές μπαταρίες.

Τα πράγματα πρόκειται να γίνουν άσχημα, αλλά τουλάχιστον ο Αρτέμης θα αναγκαστεί να σηκωθεί από τον υπολογιστή του και να συναντήσει νέους ανθρώπους.

Είναι κρίμα που το μόνο που θέλουν οι περισσότεροι από αυτούς είναι να τον σκοτώσουν.

Διαβάστε στην ίδια σειρά:

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 02134